

Arrest

nr. 313 321 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 april 2024.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren van Eritrese afkomst te zijn en als vluchteling werden erkend in Spanje, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 juni 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levens-omstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van hun beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers hun verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt en op omstandige wijze motiveert. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Spanje een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Temeer zij reeds drie maanden na hun aankomst Spanje verlaten hebben.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Verzoekers maken niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleven na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, medische

zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje. Verzoekers kwamen naar Spanje in het kader van een hervestiging waarbij ze weren opgewacht door het Rode Kruis die hen een woonst ter beschikking stelde. Verzoekers stellen ontevreden te zijn over hoe zij in Spanje werden ontvangen en opgevangen. Uit hun verklaringen blijkt evenwel dat zij werden geholpen door een sociale assistent die hen waar nodig uitleg en begeleiding gaf en als contactpersoon fungeerde wanneer zij bijvoorbeeld een loodgieter nodig hadden (NPO verzoeker, p. 18-19, 21; NPO verzoekster, p. 15). Ook had hun sociaal assistent een school voor de kinderen geregeld, maar verzoekers onderbraken hun schoolbezoek omdat zij besloten Spanje te verlaten (NPO verzoeker, p. 21).

Het komt in dit verband verzoekers toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Zo verlieten verzoekers reeds na drie maanden de aan hen toebedeelde woonst, terwijl zij er zes maanden konden verblijven. Zij verklaren in dit verband nooit op zoek te zijn gegaan naar een andere woonst, maar besloten in de plaats daarvan om naar België te komen (NPO verzoekster, p. 16). Verder ondernam verzoeker geen enkel initiatief om een job te vinden; hij 'deed niets', 'ging boodschappen doen' en 'zat thuis' in die drie maanden dat hij in Spanje verbleef (NPO verzoeker, p. 21, 23). Hij had ook geen informatie ingewonnen hoe hij een taalcursus zou kunnen regelen noch zocht hij zelf een dergelijke opleiding om de Spaanse taal te leren (NPO verzoeker, p. 23).

Verder blijkt uit hun verklaringen dat verzoekster en hun dochter steeds toegang hadden tot de gezondheidszorg wanneer ze dringend medische hulp nodig hadden (NPO verzoeker, p. 27; NPO verzoekster, p. 12). Verzoekers bevestigen dit ook in hun verzoekschrift. Andere medische hulp, zo stellen zij, bleef hen echter verstoken. Los van de vaststelling dat verzoekers geen enkel medisch attest bijbrengen over hun vermeende gezondheidstoestand, weten zij niet te overtuigen. Verzoeker gaf immers aan dat zijn sociale assistent hem uitlegde dat eens hij zijn identiteits-/verblijfskaart ontving, hij een huisarts moest regelen die hem de nodige medicatie kon voorschrijven. Verzoekers hebben echter nooit dergelijke regelingen getroffen gezien zij Spanje hebben verlaten eens zij hun identiteitskaart in ontvangst namen (NPO verzoeker, p.25). Verzoeker haalt ook geen concrete elementen aan dat hij, indien hij in Spanje was gebleven, deze regelingen niet had kunnen treffen. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische zorg. Voor zover aangenomen mag worden dat verzoekster en hun dochter lijden aan chronische ziektes en voortdurende medische hulp nodig hebben (verzoekschrift, p. 12), tonen zij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zullen hebben tot de eventuele benodigde medische ondersteuning hiervoor eens zij de nodige regelingen hebben getroffen.

Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van asielzoekers/statushouders in Spanje, is louter algemeen van aard en berust niet op ernstige persoonlijke pogingen om andere dan dringend medische hulp te bekomen.

Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levens-omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigen van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

5. Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terecht komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan

worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen.

6. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekers niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 staat onder eed en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers repliceren dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij uitgebreid hebben uiteengezet waarom zij niet in Spanje konden blijven. In België heeft hun gezin een stabiel leven: hun kinderen van 6, 5 en 3 jaar gaan naar school in Arlon, zij spreken Frans, hebben voldoende huisvesting en worden goed geholpen, onder meer voor verzoeksters medische problemen. Ook de mensen rondom hen geven voldoende steun en zijn lovend over hen. In Spanje was dit alles niet het geval: zij hebben er nooit hulp gekregen en werden er verwaarloosd en deze toestand is ook niet verbeterd nadat zij er een advocaat hadden aangesproken, aangezien deze stelde niets voor hen te kunnen doen. Verzoekers wijzen erop dat zij zijn gevluht naar een ander continent, dat zij zich hulpeloos voelden en ondersteuning nodig hadden en stellen dat de Belgische samenleving er veel beter dan de Spaanse in slaagt deze ondersteuning te bieden. Indien zij zouden moeten terugkeren naar Spanje, moeten hun kinderen opnieuw een vreemde taal aanleren, wat voor aanpassingsproblemen zal zorgen. Verzoekers wijzen er hierbij op dat hun oudste kind zes jaar is en naar de lagere school zal gaan, wat bij terugkeer naar Spanje voor een leerachterstand zal zorgen. Verder bevestigd door de voorzitter, lichten verzoekers nog toe dat hun levensomstandigheden in Spanje erg moeilijk

waren, vooral op het vlak van de gezondheidszorg: verzoekster en de drie kinderen hebben medicatie nodig, maar hebben deze gedurende drie maanden (december-februari) niet gekregen. Om deze reden hebben zij de hulp van een advocaat ingeroepen, maar deze kon niets voor hen doen. Toen zij door de Spaanse overheid vanuit Israël naar Spanje werden overgebracht, werd hen beloofd dat zij werk en onderwijs zouden krijgen, maar dit is nooit gebeurd. Hun voornaamste probleem is hun gezondheidstoestand, en hiervoor worden zij in België veel beter geholpen dan in Spanje. Verzoekster vraagt om haar kinderen goed onderwijs en een beter leven te gunnen en geeft aan haar medische behandeling in België te willen verderzetten; zij krijgt infiltraties om de druk op haar zenuwbanen te verlichten, als dit niet succesvol blijkt zal zij een operatie moeten ondergaan.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 april 2024.

5.1. Verzoekers betwisten niet dat zij reeds internationale bescherming genieten in Spanje, zoals blijkt uit hun verklaringen en de beschikbare informatie.

Ze betwisten evenmin dat, zoals eerder werd opgemerkt in punt 3 van de beschikking, uit de informatie die voorligt niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is, en dat hun verzoek derhalve op basis van de individuele omstandigheden dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals in casu geschiedt.

5.2. De Raad herhaalt en benadrukt dat het, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, aan verzoekers toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, blijven verzoekers hiertoe in gebreke. Hun veelal herhalend betoog ter zitting is niet van aard thans anders te doen besluiten.

5.3. Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet toe te lichten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Dit lijkt verzoekers geheel te ontgaan. Zij gaan ter zitting immers niet concreet in op, maar voorbij aan de inhoud van de beschikking en ondernemen geen ernstige poging om de concrete gronden van de beschikking van een inhoudelijke repliek te voorzien.

5.4. Zo gaan verzoekers geheel voorbij aan hun eigen handelen of, beter gezegd, nalaten te handelen in Spanje, waar zij internationale bescherming genieten.

5.4.1. Verzoekers' nalatigheid op dit punt werd besproken in de beschikking en zij ondernemen ter zitting zelfs geen poging om deze bespreking te weerleggen. Bijgevolg herneemt de Raad de volgende gronden van zijn beschikking:

“De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers hun verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt en op omstandige wijze motiveert.

De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Spanje een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Temeer zij reeds drie maanden na hun aankomst Spanje verlaten hebben.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Verzoekers maken niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleven na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje. Verzoekers kwamen naar Spanje in het kader van een hervestiging waarbij ze weren opgewacht door het Rode Kruis die hen een woonst ter beschikking stelde. Verzoekers stellen ontevreden te zijn over hoe zij in Spanje werden ontvangen en opgevangen. Uit hun verklaringen blijkt evenwel dat zij werden geholpen door een sociale assistent die hen waar nodig uitleg en begeleiding gaf en als contactpersoon fungeerde wanneer zij bijvoorbeeld een loodgieter nodig hadden (NPO verzoeker, p. 18-19, 21; NPO verzoekster, p. 15). Ook had hun sociaal assistent een school voor de kinderen

geregeld, maar verzoekers onderbraken hun schoolbezoek omdat zij besloten Spanje te verlaten (NPO verzoeker, p. 21).

Het komt in dit verband verzoekers toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Zo verlieten verzoekers reeds na drie maanden de aan hen toebedeelde woonst, terwijl zij er zes maanden konden verblijven. Zij verklaren in dit verband nooit op zoek te zijn gegaan naar een andere woonst, maar besloten in de plaats daarvan om naar België te komen (NPO verzoekster, p. 16). Verder ondernam verzoeker geen enkel initiatief om een job te vinden; hij 'deed niets', 'ging boodschappen doen' en 'zat thuis' in die drie maanden dat hij in Spanje verbleef (NPO verzoeker, p. 21, 23). Hij had ook geen informatie ingewonnen hoe hij een taalcursus zou kunnen regelen noch zocht hij zelf een dergelijke opleiding om de Spaanse taal te leren (NPO verzoeker, p. 23).

Verder blijkt uit hun verklaringen dat verzoekster en hun dochter steeds toegang hadden tot de gezondheidszorg wanneer ze dringend medische hulp nodig hadden (NPO verzoeker, p. 27; NPO verzoekster, p. 12). Verzoekers bevestigen dit ook in hun verzoekschrift. Andere medische hulp, zo stellen zij, bleef hen echter verstoken. Los van de vaststelling dat verzoekers geen enkel medisch attest bijbrengen over hun vermeende gezondheidstoestand, weten zij niet te overtuigen. Verzoeker gaf immers aan dat zijn sociale assistent hem uitlegde dat eens hij zijn identiteits-/verblijfskaart ontving, hij een huisarts moest regelen die hem de nodige medicatie kon voorschrijven. Verzoekers hebben echter nooit dergelijke regelingen getroffen gezien zij Spanje hebben verlaten eens zij hun identiteitskaart in ontvangst namen (NPO verzoeker, p.25). Verzoeker haalt ook geen concrete elementen aan dat hij, indien hij in Spanje was gebleven, deze regelingen niet had kunnen treffen. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische zorg. Voor zover aangenomen mag worden dat verzoekster en hun dochter lijden aan chronische ziektes en voortdurende medische hulp nodig hebben (verzoekschrift, p. 12), tonen zij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zullen hebben tot de eventuele benodigde medische ondersteuning hiervoor eens zij de nodige regelingen hebben getroffen."

Uit verzoekers' verklaringen en gedragingen blijkt aldus geenszins een intentie, laat staan ernstige pogingen om in Spanje, waar zij internationale bescherming genieten, een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, wel integendeel.

5.4.2. De commissaris-generaal stelde in diezelfde zin eerder terecht en pertinent het volgende vast, vaststellingen die door verzoekers op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde ontevredenheid over/ moeilijkheden op het vlak van hoe uw opvang was geregeld (notities CGVS, p.19,27), dat u niet meteen financiële steun kreeg, daar de Spaanse overheidsdiensten op de hoogte waren dat u in Israël een som had ontvangen om uw leven buiten dat land op te starten (notities CGVS, p.20,22) en het regelen van medische zorg (notities CGVS, 18,25), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de luchthaven van Madrid werd opgewacht door medewerkers van het Rode Kruis die u en uw gezin naar een plaats in Madrid bracht waar een woonst ter uwer beschikking was gesteld en u met uw vragen terecht kon bij sociale assistenten (notities CGVS, p.18,19,21,22,25). U kende verder in Spanje geen concrete problemen met de Spaanse autoriteiten noch met burgers (notities CGVS, p.18). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na uw aankomst in Spanje een reisdocument kreeg waarmee u een maand later een identiteits-/verblijfsdocument werd uitgereikt. Deze documenten werden voor u geregeld door een sociale werker die u assisteerde naar de kantoren waar alles werd opgemaakt (notities CGVS, p.20,21). Gevraagd naar de betreffende documenten, stelde u dat deze voor u niet belangrijk waren en u ze in Frankrijk in de vuilnisbak had gegooid daar u niet naar Spanje wilde terugkeren (notities CGVS, p.14,15,16). Dat u uw reisdocument van vluchteling en uw verblijfsdocument voor Spanje bewust vernietigt getuigt, geenszins van een oprechte houding ten aanzicht van het land dat u bescherming verleende en doet vermoeden dat u iet van plan was er een leven uit te bouwen. **Nagegaan welke stappen u in de drie**

maanden dat u in Spanje verbleef allemaal had ondernomen om u er te settelen, antwoordde u: “Ik deed niets” (notities CGVS, p.21). Wel blijkt uit uw uitleg dat uw sociale assistente een school voor uw kinderen had geregeld, waar ze enkele dagen naartoe waren kunnen gaan, doch dat u hun schoolbezoek onderbrak omdat u Spanje besloot te verlaten (notities CGVS, p.21).

Wat betreft uw stelling niet tevreden te zijn geweest hoe u in Spanje werd ontvangen/opgevangen – u hoorde van bij uw aankomst een sociale assistent dat de regeling van uw opvang tijdelijk was en u na zes maanden huur diende te betalen en zelf een woonst moest zoeken (notities CGVS, p.17,18,21) en u van mening was dat er uw rechten niet waren gerespecteerd, daar u niet meteen een uitkering werd gegeven en u de som geld dat u uit Israël had meegebracht –eigen geld en het bedrag dat u door de Israëlische overheid was gegeven om uw leven buiten dat land te starten (notities CGVS, p.20,22)-, is verder een probleem van louter persoonlijke aard. Uit niets blijkt immers dat u, eens u uw verblijfsdocumenten in uw bezit, uw leven in Spanje niet zou hebben kunnen uitbouwen. **Gevraagd of u in Spanje, eens men u uitlegde dat u de taal moest leren en werk moest zoeken, informatie had ingewonnen hoe u een taalcursus zou kunnen regelen, antwoordde u dit niet te hebben gedaan, noch zocht u zelf een dergelijke opleiding.** Evenmin blijkt u concrete stappen te hebben ondernomen om te weten te komen hoe u, eens uw eigen geld op was, u een uitkering kon regelen (notities CGVS, p.23). U stelde hierover enkel: “Als ik niet welkom was vanaf het begin waarom zou ik er blijven,…” notities CGVS, p.23). Dat uw sociale assistente, bij uw vraag hoe er een uitkering voor u kon geregeld worden zou hebben gezegd dat ze u niet kon helpen en niet wist hoe ze u kon helpen, is overigens een boude bewering. Nagegaan welke uitleg ze dan gaf waarom ze u niet zouden kunnen helpen met uw vraag, antwoordde u: “Ja ik vroeg dat en ze zei ik weet niet” (notities CGVS, p.22). Uw bewering elke hulp te zijn geweigerd door de medewerkers van de Spaanse sociale dienst wanneer u hen vroeg hoe u een uitkering kon aanvragen eens uw eigen geld op was, staat overigens haaks staat bovendien op uw verklaring bij uw sociale assistente nooit deze vraag het hebben gesteld (notities CGVS, p.21,22). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat indien u daadwerkelijk moeilijkheden zou hebben ondervonden bij het regelen van een (tijdelijke) uitkering, u niet aannemelijk maakt waarom u voor bijkomende informatie u niet had kunnen richten tot in Spanje aanwezige hulporganisaties. Uw bewering niet te hebben geweten dat er zoiets bestond als hulporganisaties is niet overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op z'n minst één organisatie wel kende, meer bepaald het Rode Kruis, die u reeds assistentie verleende toen u naar Spanje kwam (notities CGVS, p.17).

Wat betreft de dringende medische hulp die uw dochter en echtgenote behoeven, is het treffend dat u geen enkel medisch attest over hun gezondheidstoestand neerlegt. U verklaarde nochtans dergelijke documenten te hebben gehad maar deze allemaal thuis in Spanje te hebben achtergelaten (notities CGVS, p.12). Een dergelijke houding is dan ook niet serieus te noemen. Men kan immers redelijkerwijs verwachten dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming aangeeft dat een paar leden van zijn gezin afhankelijk van dringende medische hulp/medicatie, deze op z'n minst de medische verslagen van behandelingen en medicatie meeneemt van zijn gezinsleden en deze niet achterlaat wanneer hij met zijn gezin naar een ander land trekt. Uw uitleg dat u gefrustreerd was door de Spaanse autoriteiten en u deze documenten niet belangrijk achtte, is niet afdoende uitleg voor uw nalaten (notities CGVS, p.12).

Hoe dan ook, **uw bewering geen enkele medische hulp te hebben gekregen in Spanje –en zelfs beweren dat elke medische hulp aan uw gezinsleden werd geweigerd- is niet overtuigend** (notities CGVS, p.12,18,24,25). Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat uw sociale assistent u uitlegde dat eens u uw identiteits-/verblijfskaart ontving, u een huisarts moest regelen die u de nodige medicatie kon voorschrijven. U haalde geen concrete elementen aan dat u, indien u in Spanje was gebleven, deze regelingen niet had kunnen treffen. U stelde enkel Spanje te hebben verlaten eens u uw identiteitskaart in ontvangst nam (notities CGVS, p.25). Wat er ook van zij, blijkt verder uit uw verklaringen niet dat u of uw gezinsleden van enige medische hulp waren uitgesloten in de drie maanden dat u in Madrid verbleef. U vertelde immers het advies te hebben gekregen om bij (dringende) medische problemen contact op te nemen met uw sociale assistenten (notities CGVS, p.27) en blijkt u meermaals naar het ziekenhuis te zijn kunnen gaan met uw dochter wanneer ze dringende medische hulp nodig had (notities CGVS, p.27). Ook de verklaringen van uw echtgenote blijken deze vaststelling te beamen. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat uw gezin in Spanje over een papier beschikte –jullie lieten echter ook dit document in Spanje achter- waarmee u steeds medische hulp kon vragen in een ziekenhuis (notities CGVS echtgenote: 23/18158 A.(...) M.(...) A.(...)d.d. 30/05/2023, p.12). Verder blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote, dat ze ondanks haar opmerking geen medische hulp in Spanje te hebben gehad, ze alsnog een medicinale behandeling onderging toen ze met pijnklachten naar het ziekenhuis ging (notities CGVS echtgenote: 23/18158 A.(...) M.(...) A.(...) d.d. 30/05/2023, p.19).

Voor wat betreft de medische problematiek van uw dochter en uw echtgenote, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen

worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich.

De vaststelling dat u (relatief) korte tijd (drie maanden) na uw aankomst in Spanje de aan u toebedeelde woonst besloot te verlaten en naar Frankrijk te trekken waar u even bij uw zus logeerde en waar u bewust uw Spaanse verblijfs- en reisdocumenten vernielde alvorens naar België te komen (notities CGVS, p.17), getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in deze lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Uit uw verdere verklaringen blijkt nochtans dat u relatief op makkelijke wijze een treinreis plande en tickets kocht om naar Frankrijk te reizen om vervolgens, na inlichtingen te hebben ingewonnen over naar België te hebben besloten hier te komen en niet in Frankrijk te blijven, wat getuigt van een duidelijke zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (notities CGVS, p.17).” (eigen vetschrift)

5.5. Gelet op voormelde vaststellingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, overtuigen verzoekers allerminst waar zij ter zitting op algemene wijze voorhouden dat zij nooit hulp hebben gekregen in Spanje en er verwaarloosd werden. Dit stemt allerminst overeen met hun situatie als begunstigden van internationale bescherming in Spanje, zoals die blijkt uit hun eerdere verklaringen.

De Raad benadrukt dat verzoekers, zoals blijkt uit hun verklaringen, in Spanje wel degelijk onderdak hadden en toegang hadden tot huisvesting. Er werd hen meteen na hun aankomst (op de luchthaven) een woning ter beschikking gesteld, waar zij reeds na 3 maanden de deur achter zich dicht trokken om naar België te komen, terwijl zij er zes maanden konden verblijven.

Waar verzoekers ter zitting opmerken dat hun toestand in Spanje niet verbeterde, ook niet nadat zij er een advocaat hadden aangesproken die stelde niets voor hen te kunnen doen, benadrukt de Raad dat zij slechts 3 maanden verbleven in Spanje, waar hen dus onder meer meteen een woonst werd aangeboden en zij vanaf hun aankomst op de luchthaven in Madrid werden opgevangen door medewerkers van het Rode Kruis en waar zij voor hun vragen terecht konden bij sociale assistenten. Dit betreft dus slechts een zeer korte periode.

5.6. Verzoekers ondernamen bovendien gedurende die korte periode van 3 maanden geen, laat staan veelvuldige en ernstige, pogingen om zich er te settelen en er een bestaan en toekomst uit te bouwen.

Verzoeker verklaarde dit zelf alzo uitdrukkelijk toen er tijdens het persoonlijk onderhoud werd nagegaan welke stappen hij in die 3 maanden dat zij in Spanje verbleven allemaal had ondernomen om zich er te settelen, waarop zijn veelzeggend antwoord luidde: *“Ik deed niets”* (NPO verzoeker). Zo verzoeker ervan uitging, hetgeen zijn houding doet uitschijnen, dat hen in Spanje alles zo maar in de schoot zou worden geworpen, herhaalt en beklemtoont de Raad dat het aan de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben verkregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken dus geenszins uit verzoekers' verklaringen en gedragingen.

5.7. Dat hun kinderen bij terugkeer naar Spanje opnieuw een vreemde taal moeten aanleren en dat dit voor aanpassingsproblemen kan zorgen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben verkregen door er onder meer de taal te leren. Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij erkennen dat hun kinderen er toegang (zullen) hebben tot onderwijs, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissingen: *“Wel blijkt uit uw uitleg dat uw sociale assistente een school voor uw kinderen had geregeld, waar ze enkele dagen naartoe waren kunnen gaan, doch dat u hun schoolbezoek onderbrak omdat u Spanje besloot te verlaten (notities CGVS, p.21).”* Hun kinderen zijn 6, 5 en 3 jaar oud en hebben aldus nog een leeftijd waarop zij zich nog aan een andere (taal)omgeving kunnen aanpassen. Met het betoog dat zij een nieuwe taal moeten aanleren, dat hun oudste kind aan de lagere school gaat beginnen en dit bij terugkeer naar Spanje voor een leerachterstand zal zorgen, hetgeen bovendien slechts een louter hypothetische veronderstelling is en uit niets blijkt dat door louter tijdsverloop (en eventueel extra eigen inspanningen) de eventuele leerachterstand niet eenvoudig zou kunnen worden ingehaald en weggewerkt, tonen verzoekers allerminst aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje dreigen terecht te komen in een situatie die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat men opnieuw een vreemde taal dient te leren en er voor de kinderen op school eventueel wat aanpassingsproblemen en mogelijk leerachterstand zouden zijn, maakt in beginsel geen onmenselijke of vernederende behandeling uit. Dit houdt daarentegen louter verband met de inspanningen om zich te integreren die van een begunstigde van internationale bescherming kunnen en mogen worden verwacht in de EU-lidstaat die deze bescherming heeft verleend.

5.8. Betreffende het feit dat hen toen zij door de Spaanse overheid vanuit Israël naar Spanje werden overgebracht, zou zijn beloofd dat zij werk en onderwijs zouden krijgen, maar dit nooit zou zijn gebeurd,

herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekers op generlei wijze aantonen dat zij hiertoe geen toegang hadden en dat hen die kans niet zou zijn geboden, maar dat zij daarentegen zelf geheel nalieten om hiertoe zelf enige, laat staan ernstige inspanning in Spanje te ondernemen. Verzoekers tonen op generlei wijze aan, laat staan in concreto, dat zij in Spanje de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden. Evenwel is hiertoe vereist dat men hiertoe minstens zelf pogingen onderneemt, waar verzoekers evenwel aan voorbij lijken te gaan, daar zij reeds 3 maanden na hun aankomst naar België vertrokken.

5.9. Betreffende de algemene opmerking ter zitting dat verzoekers zich hulpeloos voelden en ondersteuning nodig hadden, onderstreept de Raad dat uit verzoekers' eerdere verklaringen nochtans genoegzaam blijkt dat zij vanaf het begin hulp kregen van sociale assistenten, die hen bij bepaalde zaken en afspraken hielpen, bij wie zij met hun vragen terecht konden en die o.a. documenten voor hen regelden.

5.10. Wat betreft de argumentatie ter zitting dat verzoekers' levensomstandigheden in Spanje erg moeilijk waren, vooral op het vlak van de gezondheidszorg, verwijst de Raad naar hetgeen eerder omstandig werd vastgesteld en uiteengezet, in de bestreden beslissing en vervolgens in de beschikking van 3 april 2024. Verzoekers laten geheel na een ander licht te werpen op die concrete vaststellingen, waaruit blijkt dat zij in Spanje wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg, maar zij zelf nalieten om bepaalde zaken in orde te brengen en in plaats daarvan Spanje al snel verlieten.

De Raad benadrukt in dit verband volgende vaststelling in de beschikking: *“Verzoeker gaf immers aan dat zijn sociale assistent hem uitlegde dat eens hij zijn identiteits-/verblijfskaart ontving, hij een huisarts moest regelen die hem de nodige medicatie kon voorschrijven. Verzoekers hebben echter nooit dergelijke regelingen getroffen gezien zij Spanje hebben verlaten eens zij hun identiteitskaart in ontvangst namen (NPO verzoeker, p.25). Verzoeker haalt ook geen concrete elementen aan dat hij, indien hij in Spanje was gebleven, deze regelingen niet had kunnen treffen. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster en hun dochter lijden aan chronische ziektes en voortdurende medische hulp nodig hebben (verzoekschrift, p. 12), tonen zij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zullen hebben tot de eventuele benodigde medische ondersteuning hiervoor eens zij de nodige regelingen hebben getroffen.”*

Verzoekers gaan hier ter zitting niet in het minst concreet op in en gaan geheel voorbij aan de talrijke eerder gedane vaststellingen over hun zeer minimale inspanningen om in Spanje de aan hun status verbonden rechten en voordelen te laten gelden. Ze doen hier bijgevolg geen afbreuk aan. Verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat zij in Spanje geen toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat zij, mits zij zelf hiertoe de nodige regelingen treffen, hiervan geen gebruik kunnen maken. Zij tonen niet aan dat zij er anders worden behandeld dan de Spaanse onderdanen. Waar ter terechtzitting wordt verwezen naar de medische behandeling van verzoekster in België, met name infiltraties om de druk op haar zenuwbanen te verlichten en eventuele operatie, moet worden vastgesteld dat hiervan geen medische stavingstukken voorliggen en dat ook niet wordt aangetoond dat deze behandeling in Spanje niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoekster als statushouder.

De opmerking ter zitting dat verzoekers voor bepaalde zaken de hulp van een advocaat hebben ingeroepen, wordt overigens met geen enkel document gestaafd. Hoe dan ook komt het verzoekers toe om als statushouders in Spanje de middelen die het recht en hun status hen bieden uit te putten, hetgeen zij allerminst aantonen. Zij maken niet in het minst aannemelijk, zoals wat betreft het beweerde gebrek aan medicijnen in Spanje, de beschikbare middelen afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput. Hun houding, zoals die blijkt uit hun verklaringen, wijst er daarentegen op dat zij geenszins de wil, laat staan een oprechte intentie hadden om in Spanje een leven op te bouwen en er hun rechten en voordelen te laten gelden.

5.11. Voor zover verzoekers' betoog ter zitting betrekking heeft op hun verblijf en integratie in België, is dit ter zake niet relevant of dienstig. Immers dient in casu hun situatie in Spanje, waar zij internationale bescherming genieten, te worden onderzocht en beoordeeld zoals hier gebeurt.

Situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;

- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Verzoekers maken in casu niet aannemelijk dat zij als begunstigten van internationale bescherming in Spanje niet onder dezelfde voorwaarden als de Spaanse onderdanen toegang hebben tot o.a. gezondheidszorg, de arbeids- en woningmarkt,... laat staan dat zij in Spanje buiten hun eigen wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden of bij terugkeer dreigen terecht te komen.

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zou(den) zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Spanje, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., § 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, hetgeen nergens uit blijkt, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekers bij een terugkeer naar Spanje in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In de bestreden beslissingen wordt er terecht op gewezen dat *"[d]e vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, [...] geen afbreuk [doet] aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn."*

De Raad herhaalt en benadrukt dat het, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, verzoekers toekomt om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Spanje. Zij blijven hiertoe evenwel totaal in gebreke.

5.12. Verzoekers' betoog ter zitting is bijgevolg niet van aard een ander licht te werpen op de eerder in de beschikking gedane beoordeling inzake hun situatie als begunstigten van internationale bescherming in Spanje.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES